

Inferno

lepší je zapálit sbíci,
než-li proklnat tuu...

The_Pretender@post.cz
SMS: 728 / 288 825

Den první

Bylo to od začátku celkem divné úmrtí, které do jisté míry vybočovalo z normálu všední vraždy... Ctihodný pan Cyrus byl majitelem zdejší banky a ačkoliv žil sám, nedělal si příliš velkou hlavu s tím, že ho jeho zaměstnanci a zákazníci nesnáší. I se svým vcelku úctyhodným věkem žil svým monotónním životem, kdy okolo sebe od rána do večera plival jed... Až jednou v noci v jeho domě vypukl požár.

„Ježíši... Nikdy bych byl býval nevěřil, že se sem ještě někdy v životě dostanu...“ konstatoval detektiv Crow stojící pod obloukovými dveřmi Cyrusova domu. Kdysi to býval kostel, jenomže farnost zkrachovala a Cyrus pozemek levně odkoupil a kostel si přestavěku ku obrazu svému. „Ještě si pamatuji, jak jsem sem každou neděli chodil s rodiči na ranní mši. Ano- Tady všude byly lavice a v místech té pohovky byla kazatelna...“ Crow se pomale prokousával přes svoje vzpomínky z dětství.

„Chcete se na něj podívat?“

„Co prosím Quinne?“

„Cyrus... To jeho úmrtí. Chceš se podívat na místo úmrtí?“

„Jo, jo... Kde ho vlastně našli?“

„Vlastně nevím, jestli se v tomto případě dá mluvit ještě v oslovení – HO...“

„To je na tom tak špatně?“

„Však počkej Crowe. Jsme skoro tady.“

„Ještě pořád nevidím žádné známky po požáru... Hasiči tady přece byli až do rána... čímž se pravděpodobně zasloužili i o zničení důkazů...“

„Hořelo jenom v tamté chodbě.“

„Ale potom...“

„Taky to nechápu. Ten oheň prostě nešel uhasit. Takže akorát hasili přilehlé stěny, aby se oheň nerozšířil. Ten se nakonec sám zadusil. Sfouknul jako plamen nad svíčkou. Hasiči tady ještě několik hodin zůstali, kdyby snad zase začalo hořet. U takových požárů člověk nikdy neví...“

„Proč? Tomu staříkovi určitě bouchnul plyn a nebo usnul s cigaretou v posteli.“

„Samá voda Crowe... Cyrus byl totiž na toaletě, když ten požár vypukl.“

„Toaleta?“

„Jo. 2x2 metry 2,5 metru vysoká v horní polovině ventilační šachta. Tou se dostal kouř do chodby, kde se spustil alarm.“

„A to dělá hasičům problém uhasit místnost o velikosti krcálku na košťata?“

„Na mne nekoukej. Byli by ten požár zadusili už dříve pískem, ale bylo tam takové horko, že se nemohli přiblížit na deset metrů. Už tady budeme.“ To šlo ostatně poznat i podle měnícího se rázu chodby. Květiny byly stále více povadlé a strop byl černý od mouru.“

„Už ho odnesli?“ zeptal se Crowe, při pohledu na vyhořelou toaletu.

„Ještě ne. Je pořád tady...“

„Jo... A já jsem Johanka z Arku.“

„Opravdu je tady. Tam na zemi. Vidiš to?“

Crowe zbystřil zrak na hromádku popela na zemi. Od techniků si vypůjčil štěteček a začal stíráním vrstev prachu čistit jedinou věc, která se v hromádce nacházela. „Tohle je...?!“

„Jo. Kyčelní kloub. Jediné, co z Cyruse zbylo.“

Crowe se znovu postavil od hromádky a otřel si čelo rukou. „Tohle nám byl čert dlužen. Pochybuji, že vůbec najdeme nějaké stopy. Odhaduji, že tady na zdi byli dlaždičky, že?“

„Podle stavařů, kteří měli rekonstrukci na starosti, ano.“

„Takže na té díře v zemi stála předpokládám záchodová mísa.“

„Jo. Při požáru explodovala nebo se jednoduše rozpadla. Nikdo přesně neví, jak se bude porcelán při tak vysoké teplotě chovat.“

„V tu chvíli se v ohořelých dveřích objevila silueta staré ženy. Na okamžik se rozhlížela po zbytcích toalety a potom prohlásila rozhodným hlasem. „Trest Boží. Samotný Satan si pro něho přišel.“

„Krucí! Kdo sem tu ženskou pustil?! Kdo vůbec jste?“

„Tompsová. Chodila jsem semhle do kostela uklízet, a to vám povídám, jakože je Bůh nade mnou. Cyruse si odnesl čert!“

„Okamžitě ji odsud vyveďte! Vyšinutá pánbíčkářka je to poslední, co tady potřebujeme... Ať tady někdo sebere zbylé důkazy. Jedu na stanici. Třeba tam vytáhnu něco, co by ukazovalo na Cyrusova vraha.“

„Vy si tedy myslíte, že Cyrus byl zavražděn?“

„A mám si snad myslet, že si ho odnesl ďábel? To už mi připadá věrohodnější, že si dal k večeři luštěniny a ty ho potom pěkně prohnaly. Nechte těchto myšlenek. Uvidíte, že dříve nebo později nalezneme vraha.“ Crowe společně se svým společníkem vyšel z kostela na rušnou ulici. „Ale ne...! Kdo dal vědět televizi?“ stačil se Crowe ještě zeptat, než se na něj sesypali reportéři.

„Detektive Crowe. Jak pokračuje vyšetřování?“

„Vyšetřování je nyní v úplném počátku, ale už teď Vám můžeme říci, že máme několik spolehlivých stop, které nás dovedou k rozřešení této hádanky.“

„Detektive... Spáchal Cyrus sebevraždu, nebo ho někdo zabil?“

„Bez komentáře. Omlouvám se. Už musíme jít. O dalších novinkách ve vyšetřování budeme média informovat.“

„To jsi myslel vážně Crowe? – Několik spolehlivých stop?“

„No a měl jsem jim snad říci, že kromě zpola roztaveného kloubu nemáme vůbec nic? Dovedeš si představit, co by se potom mohlo stát? Zavez mne na stanici. Snad nám pomůže čas... a hlavně náhoda. Tu budeme potřebovat především.“

Den druhý:

„Tak co Crowe. Jak to jde?“

„Nech si toho Quinne. Sedím tady celou noc...“

„A našel jsi někoho?“

„Popravdě řečeno jsem nenašel nikoho, kdo by neměl důvod Cyruse zabít...“

„A když ho nikdo nezabil? Proč nejsi schopen akceptovat možnost nadpřirozena?“

„Protože k tomu nemám sebemenší důvod. I po Faustovi zůstala ve stropě díra... A Cyrus? Ohořelý kovový kyčelní kloub... Z toho mimo jiné vyplývá, že ani švýcarská ocel nevydrží všechno. Apropos... Našli něco na expertýze?“

„Jo. Ale nejsou to žádné novinky. Víceméně to pouze potvrzuje naše domněnky... Cyrus uhořel za přítomnosti teploty, která silně převyšovala 2.600 °C...“

„2.600 °C? Já snad znovu začnu chodit do kostela... Co může vyvinout takovou teplotu a hořet dostatečně dlouho?“

„Samovznícení?“

„Dej mi jediný důkaz, že jde o samovznícení a já ti uvěřím.“

„Musím ti ho dát bezprostředně já?“

„A tím chceš říci co?“

„Mám známou. Chodila se mnou do školy. Není na tom psychicky zrovna dobře, ale myslím si, že by nám mohla pomoci.“

„Co myslíš tím, že na tom není zrovna dobře po psychické stránce?“

„Ona..., ona je trochu zvláštní...“

„Tak to jo. Už jsem se lekl, že se jedná o sériového vraha nebo tak něco. Dobře. Jak chceš. Přiveď ji.“

„To bude asi trochu problém.“

„Existuje vůbec něco, co by šlo u tebe bez problému?“

„A není díky tomu Crowe život zajímavější?“

Crowe se zamyslel a potom se zeptal znovu. „Proč ji nepřivedeš?“

„Protože ji před pár lety zavřeli do blázince...“

Znovu se na společníka podíval kritickým pohledem a potom pravil. „Máme důvěřovat bláznovi? Klidně Cyruse mohla zabít i ta Tompsová...“

„Chacha... Jo... Už ji vidím... Osmdesátiletá důchodkyně, která honí Cyruse s umělou kyčlí po bývalém kostele se zapáleným molotov cocktailem v ruce, jen proto, že znesvětil kostel přestavbou na honosné sídlo? Ne díky... Tohle je silné kafe i na mne. To zkoušej na někoho jiného Crowe.“

„Mě se to zdá věrohodnější, než to tvé samovznícení.“

„No tak mi dej šanci a pojedme si promluvit s tou mojí známou.“

„Máš opravdu dobré známé. Jen co je pravda... Co ta ženská bude potřebovat?“

„Ona... Pokud vím, obvykle jí stačí dotek člověka. Myslím, že umělá kyčel pro ni bude zcela nová skutečnost.“

„Důkaz doličný?“

„Neboj. Ona to ho nesežere. Jenom si sáhne a hned zase půjdeme.“

„No dobře. Ať je tedy po tvém. Ale to ti povídám. Samovznícení je zatím největší hovadina, kterou jsem od tebe slyšel.“

Pokud kdy Crowe někdy viděl nehostinnou krajinu, bylo to právě dnes, když s Quinnem mířil do několik desítek kilometrů vzdáleného ženského blázince. Projížděli pod temnou obohou suchou alejí k oprýskané budově ústavu pro mentálně choré, a oběma se stále více zdálo, že budova v okolní krajině přece jenom vypadá trochu jako oáza v poušti.

„Jak se vlastně jmenuje... Ta tvoje známá.“

„Sandra Portézvá.“ Našli ji pod smuteční vrbou na dvorku, jak si splétala husté černé vlasy do jednoho tlustého copu. „Ahoj Sandro.“

„Quinn? Dlouho jsme se neviděli. Co tady hledáš?“

„Víš Sandro. Potřebujeme tvoji pomoc.“ Chtěl Sandru pohladit po rameni, ta se ale vztahovačně odvrátila, jako by se snad jeho doteku bála.

„Proč? Mám dost tohoto světa...“

„Je to ale dar Sandro.“

„Dar, který mi může být zároveň i prokletím?“

„O čem se kruci vy dva bavíte?“ vyhrkl Crowe, který očividně hořel nedočkavostí.

„Vy jste kdo?“

„Crow... Vyšetřuji vraždu.“

„Údajnou.“ Dodal Quinn.

„Takže pane Crowe... Nevím, kolik toho o mne víte. Pokud Vám to Quinn neřekl, jsem tak trochu magor. Stačí, abych se někoho dotkla a proběhne mi celý jeho život plný sraček před očima...“

„Promiňte. To jsem nevěděl.“ Odpověděl Crowe, ale tvářil se poněkud skepticky.

„Vy mi ale nevěříte. Pojd'te sem.“ Crowe, ačkoliv nerad přistoupil k Sandře a ta ho uchopila za ruku. „Neměl byste se kvůli své ženě obviňovat. Nebyla to Vaše chyba a tam kde je, jí je určitě lépe...“

„Jak...?!“

„Měl byste začít věřit detektive. Tak to sem dejte. Co ode mne chcete.“

Crowe podal Sandře do ruky igelitový pytlík, ve kterém byl natavený kyčelní kloub. Sandra ho otevřela a potom se stalo něco, co by šlo popsat jako nějaký záchvat. Upadla na zem a svíjela se v křečích ještě několik vteřin poté, co ji oba detektivové zvedli zpět na lavičku pod vrbou a pokoušeli se ji uklidnit.

„Jak že Cyrus zemřel?“ zeptala se Sandra Quinna.

„Já říkám, že jde o samovznícení, ale Crowe si myslí, že jde o vraždu...“

„Tedy pekelný oheň? Potom vám ale musím říct smutnou pravdu, a to že jste se do jisté míry nemýlili ani jeden. Pomozte mi dovnitř. Je tu zima a necítím už slunce.“

„Ona je slepá?“

„Jistě Crowe. Nepoznal jsi to?“

„Ach. Promiňte.“

„To nic. To je v pořádku. Už dávno jsem si zvykla na omezenost člověka. Doufám, že se neurazíte, ale za ty roky jsem zjistila, že slepá nejsem. Tedy alespoň v poměru s ostatními lidmi. Nemůžu sice používat vlastní oči, nic mi to ale nebrání, abych viděla věci, které jsou pro ostatní lidi skryty.“

„Co se Cyrusovi stalo?“

„Uhořel. To ale oba dva víte. Vy se mne chcete zeptat, proč uhořel. Vy Quinne. Máte pravdu. Byl to pekelný oheň... Někteří mu říkají Inferno. A Vy Crowe... I Vy

máte pravdu. Byla to vražda." Oba detektivové zbystřili uši. „Dobrá tedy. Je to velice starý příběh, který se započal psát už tehdy, když Cyrus vydělal první miliony na burze. Tehdy odkoupil krachující banku na kraji města, a ta začala po čase prosperovat. Někteří závistivci tvrdili, že se Cyrus upsal ďáblu. Ti prozíravější mu nedůvěřovali kvůli jeho pověstné lakotě. A v tu dobu k němu přišel někdo, kdo ho žádal o půjčku. Chtěl si otevřít malou firmu na výrobu a prodej chemikálií všeho druhu. Cyrus ho nechal vyvést a ten někdo mu onehdy přísahal pomstu a pekelná muka. Cyrus to nebral vážně. Na podobné oslovení byl koneckonců zvyklý. Po letech odkoupil kostel, který přestavěl a znelíbil si tím i ostatní lidi, kterým stárnoucí samotář prozatím až tak moc nevadil. Roky plynuly a starce si přestali lidé všímat. Jenom pomsta zůstala neuskutečněna. Až tedy včera. Někdo se vloupal do Cyrusova domu a na toaletě si trošku pohrál se žárovkou. Pomocí injekční stříkačky a hřebíku udělal do žárovky malou díрку a žárovku potom vyplnil něčím, co mi Cyrus vyjevil jako Infernum... Byla to nějaká tekutá výbušnina, která explodovala ve chvíli, kdy Cyrus rozsvítil na toaletě. Právě tato látka z něj udělala hořící pochodeň...”

„Ale nic přece nemůže hořet tak dlouho, ne?”

„Samotná výbušnina měla pouze malou roli v celém požáru. Nechali jste zjistit okolní teplotu při požáru?”

„Ano. 2.600 °C”

„Nevidíte. Odpověď jste měli celou tu dobu pod nosem. Při teplotě 2.600 stupňů se už voda přece dávno rozkládá na kyslík a vodík...”

„...A lidské tělo je z 80% tvořeno vodou... - Lidská pochodeň.”

„Ano. Přesně tak.”

„Takže to byla vražda?”

„Ano.”

„Kdo je tedy vrah?”

„To nevím. A i kdybych věděla, nepovím. Pokud ale vraha najít chcete, měli byste pátrat po Infernu...”